

Nefalšování Slova

Rev. J. C. Ryle, B.A.

---

2 Kor. 2:17.

"Neboť nejsme, jako mnozí, falšující* slovo Boží, ale jako z upřímnosti, ale jako z Boha, před obličejem Božím, v Kristu mluvíme."

Mí drazí ctihodní bratří,

Není lehkou záležitostí mluvit k jakémukoli shromáždění nesmrtelných duší o věcech Božích. Ale nejvážnější ze všech povinností je hovořit na setkání kazatelů, jako je to, co nyní vidím před sebou. Na mou mysl vstupuje veliká bázeň, že jediné špatně vyřčené slovo, padnuvší do některého srdce a zplodivší v budoucnu své ovoce na některé kazatelně, může vést k újmě, jejíž dosah nemůžeme znát..

Ale existují případy, kdy se pravá pokora zjevuje ne ani tak v hlasitých vyznáních vlastních slabostí, ale v naprostém sebezapomenutí. Chci na sebe v tuto chvíli zapomenout, abych svou pozornost obrátil k tomuto oddílu Písma. Když toho řeknu pramálo o vnímání své vlastní nedostatečnosti, věřte mi, že to není proto, že bych ji necítil.

---

* V Bibli kralické "cizoložici". Slovo falšující však nacházíme v Šestidílce jakožto alternativní překlad; volíme ho jako lepší ekvivalent anglického slova "corrupt", které se v tomto verši vyskytuje v Autorizované verzi (KJV), neboť se lépe hodí k smyslu kázání i jeho konkrétním bodům. Nejpřesnějším překladem slova „corrupt“ v tomto kontextu by asi bylo 'porušovat' ve smyslu činit porušeným, jako když je porušený starý manuskript, takže nejde přečíst. Ovšem vzhledem k tomu, že pod obratem „porušovat Boží Slovo“ si český čtenář přirozeně představí překračování norem Bible, že všech možností volíme jako nejlepší ekvivalent slovo 'falšovat.'

Řecký výraz, který jsme přeložili jako "falšovat," je odvozen od slova, na jehož etymologii se lexikografové nemohou zcela shodnout. Buď označuje obchodníka, který svůj obchod provozuje nepoctivě, nebo vinaře, který pančuje víno, které vystavuje k prodeji. Wycliff překládá zastaralým výrazem "nejsme z těch, ješto pržnie slovo Božie." Tyndal jej překládá - "Nejsme z těch, kteří tnou a mění Slovo Boží." Remešský překlad je - "My nejsme jako mnozí, kteří cizoloží Slovo Boží." V naší Bibli čteme v poznámce pod čarou: "My nejsme jako mnozí, kteří zacházejí se Slovem Božím záludně."

Při stavbě této věty inspiroval Duch Svätý inspiroval svätého Pavla použít jak negativní, tak pozitivní způsob vyjádření této pravdy. Tento způsob konstrukce dává významu oněch slov jasnost a nepochybnost, jakož i intenzitu a sílu výroku, jež obsahují. Případy podobné konstrukce se vyskytují ve třech dalších pozoruhodných pasáží Písma, dvě u tématu křtu a jedna u tématu znovuzrození (Jan 1:13; 1 Pt. 1:23; 1. Pt. 3:21.) Zjistíme tedy, že v našem textu jsou pro služebníky a kazatele Kristovy obsaženy jak negativní, tak pozitivní ponaučení. Některým věcem se máme vyhnout. Jiných máme následovat.

PRVNÍ z **negativních ponaučení** je jasné varování proti falšování nebo záludnému jednání s Božím Slovem. Apoštol říká, že tak činí "mnozí," ukazujíc nám, že dokonce i v jeho časech zde byli ti, kteří nejednali s Boží pravdou věrně a poctivě. To je přímá odpověď těm, kteří tvrdí, že prvotní církev byla církví s ničím nesmíšené čistoty. Tajemství nepravosti již začalo působit. Lekce, které jsme zde učeni, je dávat si pozor na všechna nepoctivá prohlášení na adresu tohoto Slova Božího, jež jsme povoláni kázat. Nemáme k němu nic přidávat. Nemáme nic odjímat.

Nuže, kdy o nás lze říci v dnešní době, že falšujeme Boží Slovo? Čemu bychom se tedy měli vyhýbat, nechceme-li být oněmi "mnohými," kteří

jednají s Boží pravdou záludně? Několik podnětů k tomuto bodu nebude bez užitku.

Za prvé, falšujeme Slovo Boží nanejvýš nebezpečným způsobem, *když vrháme jakékoliv pochybnosti na plnou inspirovanost kterékoliv části Písma svatého*. To není jen otrávení číše, ale celého zřídla. Není to jen otrávit vědro živé vody, o které vyznáváme, že ji předkládáme našim lidem, ale otrávit celou studnu. Chybíme-li jednou v tomto bodu, celá podstata našeho náboženství je v nebezpečí. Je to chyba v základu. Je to červ u kořene naší teologie. Dovolme jednou tomuto červu nahlodat kořen, a nemůžeme se divit, začnou-li ratolesti, listí a ovoce krůček po krůčku hnit. Jsem si dobře vědom, že celý předmět inspirace je obklopen obtížemi. Jediné, co řeknu, je, že - podle mého skromného úsudku - bez ohledu na některé obtíže, které nemusíme být nyní schopni vyřešit, jediná bezpečná a udržitelná pozice, na které jde stát, je ta, že každá kapitola, každý verš a každé slůvko v Bibli bylo "Bohem vdechnuté." Nikdy bychom neměli opustit základní princip v teologii - o nic víc, než ve vědě - pro zdánlivé obtíže, jenž v dané chvíli nejsme schopni vyřešit.

Dovolte mi uvést jednu ilustraci tohoto významného axiomu. Ti, jenž jsou obeznámeni s astronomií, vědí, že před objevem planety Neptun se vyskytovaly obtíže ohledně aberace* planety Uran, jenž velmi znepokojovaly i ty největší astronomy. Tyto aberace mátlly jejich mysl a někteří z nich tvrdili, že by dost možná mohly prokázat, že celý newtonovský systém je mylný. V té době však známý francouzský astronom jménem Leverrier přednesl před Akademií věd referát, ve kterém formuloval tento skvělý axiom - že se vědci nesluší opustit princip kvůli potížím, jenž nemohou být jen tak objasněny. V podstatě tak řekl: "Nemůžeme nyní vysvětlit aberace Uranu, ale můžeme si být jisti, že newtonovský systém bude dřív či později prokázán jako správný. Jednoho dne může být objeveno něco, co prokáže, že tyto odchylky

---

* Odchýlení světelného paprsku přicházejícího od pozorovaného tělesa k pozorovateli..

mohou být vysvětleny a newtonovský systém přesto zůstane přesný a neotřesitelný." O několik let později objevili znepokojení astronomové poslední velkou planetu, Neptun. Ukázalo se, že tato planeta je pravou příčinou všech aberací Uranu; a to, co francouzský astronom formuloval jako princip ve vědě, se prokázalo být moudrým a pravdivým. Aplikace tohoto příkladu je zřejmá. Varujme se vzdávat se jakýchkoliv základních principů v teologii. Nevzdávejme se zásadního principu plné inspirace pro určité obtíže. Může přijít den, kdy budou všechny vyřešeny. Do té doby si můžeme být jisti, že obtíže, které obklopují jinou teorii inspirace, jsou desetkrát větší, než ty, které obklopují naše vlastní.

Za druhé falšujeme Slovo Boží, *když činíme vadná prohlášení ohledně doktríny*. To činíme, když k Bibli přidáváme mínění církve nebo z otců, jako by byly stejně autoritativní. Činíme to, když od Bible odjímáme, abychom se zalíbili lidem - nebo když se pro falešné zdání osvícenosti a otevřenosti zdržujeme jakýchkoli prohlášení, jenž se zdají omezená, ostrá nebo tvrdá. Činíme to, když se snažíme tlumit vše, co se učí o věčném trestu nebo realitě pekla. Činíme to, když předkládáme doktríny v jejich špatných propozicích. Všichni máme své oblíbené doktríny a naše mysle jsou tak nastaveny, že je pro nás těžké vidět jednu pravdu velmi jasně, aniž bychom zapomínali, že existují i jiné pravdy stejně důležité. Nesmíme zapomínat na Pavlovo napomenutí, abychom sloužili „podle pravidla víry." To činíme, když projevujeme nadměrnou úzkost hájit, bránit a prohlašovat takové doktríny jako ospravedlnění vírou bez skutků zákona pro strach z obvinění z antinomianismu; nebo když se vyhýbáme silným prohlášením o svatosti pro strach, aby si o nás někdo nemyslel, že jsme zákoníci. V neposlední řadě tak činíme, když se nemáme k tomu užívat biblického jazyka, když vysvětlujeme doktrínu. Máme sklon vyhýbat se takovým výrazům jako je 'znovuzrození', 'vyvolení', 'adopce', 'obrácení' 'jistota spasení', a raději je obcházíme, jako bychom se styděli za jasná slova Bible. Pro nedostatek času nemohu tyto výpovědi rozvádět. Spokojím se s tím, že je zmíním a

zbytek nechám na vaše soukromé rozjímání.

Na třetím místě falšujeme Slovo Boží, *když přicházíme s jeho vadnými praktickými aplikacemi*. To činíme, když nerozlišujeme mezi různými skupinami v našich sborech - když se ke všem obracíme jako k obdařeným milostí pro jejich křest či členství v církvi, a nerozlišujeme mezi těmi, kteří mají Ducha a kteří Jej nemají. Nejsme nakloněni se zdržovat prostého cíleného naléhání na neznovuzrozené? Máme-li pod našimi kazatelnami osmnáct set nebo dva tisíce osob, o jejichž podstatné části musíme vědět, že jsou neznovuzrozeni, nemáme sklon říkat, "Nuže, je-li zde někdo z vás, kdo nezná věci, jež by byly k jeho věčnému pokoji", když bychom měli spíše říci, "Je-li zde kdo z vás, kdo ve svém srdci postrádá milost Boží?" A nejsme v nebezpečí vadného a neúplného zacházení se Slovem v našich praktických napomináních tím, že nepřinášíme zprávu Bible konkrétně jednotlivým společenským skupinám v našich sborech? Hovoříme jasně k chudým; ale hovoříme stejně jasně k bohatým? Hovoříme jasně a bez obalu, když jednáme s vyššími třídami? To je bod, v kterém, obávám se, musíme zkoumat naše svědomí.

NYNÍ se obracím k **pozitivním ponaučením**, které náš text obsahuje: "Jako z upřímnosti, ale jako z Boha, před obličejem Božím, v Kristu mluvíme." Pár slov o každém bodu musí postačit.

Měli bychom usilovat mluvit "jako z upřímnosti" - upřímnosti cíle, srdce, a motivu; mluvit jako ti, kteří jsou naprosto přesvědčeni o pravdivosti toho, co říkají; jako ti, kteří chovají hluboké city a něžnou lásku k těm, ke kterým hovoří.

Měli bychom usilovat mluvit "jako z Boha." Měli bychom usilovat o to, vnímat se jako muži pověření mluvit ve jménu Božím. V našem strachu z upadnutí do papeženectví příliš často zapomínáme na řeč apoštolovu:

"Přisluhování [nebo: úřad] svůj oslavuji." Zapomínáme, jak veliká je zodpovědnost služebníka Nového zákona, a jak hrozný je hřích těch, kteří, když k nim hovoří skutečný posel Kristův, odmítají přijmout jeho poselství a zatvrzují vůči němu své srdce.

Měli bychom usilovat mluvit jako "před obličejem Božím." Máme se sami sebe ptát nikoliv, 'co si o mně myslí lidé,' ale 'co jsem byl v očích Božích.' Reformátor Latimer byl jednou povolán, aby kázal před Jindřichem VIII., a své kázání začal následujícím způsobem. Cítuji z paměti, a nečiním si nároky na doslovnost. Začal: "Latimere, Latimere, pamatuješ, že máš hovořit před vysokým a mocným králem Jindřichem VIII, před tím, jenž má moc přikázat, aby tě zavřeli do vězení, před tím, kdo by mohl nechat srazit tvou hlavu, zalíbilo-li by se mu tak? Nebudeš si dávat pozor, abys neřekl nic, co by mohlo urazit královské uši?" Potom, po krátké pauze pokračoval: "Latimere! Latimere! Nepamatuješ, že hovoříš před Králem králů a Pánem pánů; před Tím, před jehož stolicí bude stát Jindřich VIII., před Tím, komu jednou budeš muset vydávat počet ty sám? Latimere! Latimere! Bud' věrný svému Pánu, a vyhlašuj všechna Slova Boží." Ó, kéž by toto byl duch, v němž budeme vždy moci odcházet z našich kazatelen, nestarajíce se, zda jsou lidé spokojeni či nikoliv; nestarajíce se, zda lidé řeknou, že jsme byli výmluvní nebo že jsme mluvili chabě; ale odcházet se svědectvím našeho svědomí, že jsme mluvili jako před obličejem Božím.

Nakonec bychom měli usilovat mluvit "jako v Kristu." Význam tohoto výrazu je nejasný. Grotius říká: "Máme mluvit jako v Jeho jménu, jako velvyslanci." Ale Grotius je slabá autorita. Beza říká: "Máme mluvit o Kristu, ohledně Krista." To je dobré učení, ale stěží význam oněch slov. Jiní říkají, že máme mluvit jako ti, kdo jsou připojeni ke Kristu, kteří od Krista přijali milosrdenství a jejichž jediné oprávnění hovořit k druhým pochází od Krista samého. Další říkají, že máme mluvit jako skrze Krista, v síle Kristově. Žádný význam asi není lepší než tento. Výraz v

řečtině přesně odpovídá textu Filipenským 4:13: "Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje." Ať už přičteme těmto slovům jakýkoliv smysl, jedna věc je zřejmá: měli bychom mluvit v Kristu jako ti, kteří sami obdrželi milost; jako ti, kteří chtějí oslavovat ne sebe, ale Spasitele, a jako ti, kteří se nic nestarají, co si o nich myslí lidé, dokud je jejich službou vyvýšen Kristus.

NA ZÁVĚR bychom se všichni měli ptát sami sebe, zda-li někdy nejednáme se Slovem Božím záluďně. Uvědomujeme si, co to je, mluvit jako z Boha, jako před obličejem Božím a v Kristu? Dovolte mi vám všem položit jednu zpytující otázku. Je v Božím slově nějaký oddíl, od jehož výkladu couváme? Je v Bibli nějaké prohlášení, o kterém se vyhýbáme před našimi lidmi mluvit, ne proto, že mu nerozumíme, ale proto, že odporuje nějakému našemu hýčkanému názoru o tom, co je pravda? Je-li tomu tak, ptejme se našeho svědomí, zda-li to není naprosto, jako bychom jednali s Božím Slovem záluďně.

Je v Bibli něco, čemu se vyhýbáme pro strach, že se to bude některým posluchačům zdát příkré a urazí je to? Je v ní nějaký výrok, ať už doktrinální nebo praktický, který mrzačíme, komolíme, nebo rozkouskováváme? Pokud ano, jednáme se Slovem Božím poctivě?

Modleme se, abychom byli uchráněni falšovat Slovo Boží. Necht' nás žádná bázeň nebo přízeň lidská nepohne k tomu, abychom se vyhýbali vyhlašovat, měnili, komolili nebo omezovali jakýkoli text v Bibli. Jistě bychom měli mít svatou odvahu, když mluvíme jako Boží vyslanci. Nemáme žádný důvod se stydět za jakékoli prohlášení, které z našich kazatelen činíme, pokud jen je biblické. Často jsem přemýšlel, že jedno z velkých tajemství oné podivuhodné pocty, kterou Pán Bůh udělil člověku, který není v našem obecenství (narážím na pana Spurgeona), je ona neobyčejná odvaha a smělost, se kterou vstupuje na kazatelnu, aby k lidem mluvil o jejich hříších a jejich duších. Nikdo nemůže říci, že to

dělá ze strachu před někým, nebo aby se někomu zalíbil. Zdá se, že každé skupině posluchačů předkládá, co potřebují slyšet - bohatým i chudým, vysoce i nízce postaveným, pánům i rolníkům, učeným i nevzdělaným. S jedním každým jedná jasně a přímo, podle Božího Slova. Domnívám se, že tato smělost má hodně co do činění s úspěchem, kterému se Pánu Bohu zalíbilo dát jeho službě. Nestyd'me se od něj v tomto ohledu poučit. Jděme a činiťme také tak.